

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลย ในคดีอาญา พ.ศ. 2544¹

อมรพิมล อมรรัตน์²

จากการที่ศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายของพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 นั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ความเป็นมา ทฤษฎี และหลักการ มาตรการทางกฎหมาย สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น แนวทางแก้ปัญหาสำหรับประเด็นที่เกิดขึ้น ของพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

ซึ่งในปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือจากรัฐของบุคคลได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นโดยตนไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นและไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น รวมทั้งการรับรองสิทธิในการได้รับค่าทดแทนในกรณีของบุคคลซึ่งตกเป็นจำเลยในคดีอาญาและถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีปรากฏตามคำพิพากษาอันถึงที่สุดนั้นว่าข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าจำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดดังนั้นให้การรับรองสิทธิดังกล่าวเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 25 วรรค 3 “...บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้...” และ วรรค 4 “...บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพหรือจากการกระทำความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ” ซึ่งการเยียวยาผู้เสียหายโดยรัฐหมายถึงเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นในประเทศจนทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ถือว่ารัฐมีความล้มเหลวในหน้าที่ที่จะปกป้องประชาชนในสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมรัฐจึงมีหน้าที่ชดเชยเยียวยาความเสียหายตามแนวคิดสัญญาประชาคมซึ่งอยู่บนพื้นฐานเรื่องรัฐสวัสดิการที่เมื่อประชาชนจ่ายภาษีให้รัฐ รัฐก็มีหน้าที่ในการดูแลปกป้องประชาชนและ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จรัส เล็งวิทยา และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนนิผล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สังคมให้เกิดความสงบสุข ซึ่งเมื่อเกิดกรณีดังกล่าว รัฐจึงต้องเยียวยาแก่ผู้เสียหายเพื่อเรียกความเชื่อมั่นของสังคม (Public Confidence) ที่เสียไป

ดังนั้นจึงมีการตราพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติที่มีการรับรองคุ้มครองไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในการที่รัฐจะต้องมีหน้าที่บรรเทาความเดือดร้อนและความเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดโดยตนไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น และไม่มีโอกาสที่จะได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น รวมทั้งคุ้มครองจำเลยในคดีอาญาซึ่งเกิดจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ผิดพลาดเพราะเขาไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชบัญญัตินี้

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพระราชบัญญัตินี้ทำให้ทราบว่ายังมีสภาพปัญหาที่สมควรศึกษาค้นคว้าพิจารณาและวิเคราะห์ถึงความไม่ครอบคลุมในหลักเกณฑ์และวิธีการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายอันเกิดจากการกระทำความผิดและจำเลยในคดีอาญาเกิดมาจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ผิดพลาดหลายประการซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาเงื่อนไขการคุ้มครองจำเลยในคดีอาญาซึ่งเกิดจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ผิดพลาดไม่ครอบคลุม ซึ่งตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ในกรณีของจำเลยซึ่งได้รับความเสียหายจากการดำเนินคดีอาญาโดยกระบวนการยุติธรรมที่ผิดพลาด (miscarriage of Justice) โดยการเยียวยาแก่จำเลยในคดีอาญาโดยรัฐนั้นเป็นกรณีการชดเชยความเสียหายแก่บุคคลผู้บริสุทธิ์ที่ถูกดำเนินคดีอาญา ในกรณีเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นจำเลยที่ถูกดำเนินคดีโดยพนักงานอัยการ เป็นจำเลยที่ถูกคุมขังในระหว่างการพิจารณาคดี และเป็นจำเลยที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่มีความผิด หรือพนักงานอัยการได้ถอนฟ้องในระหว่างดำเนินคดีเนื่องจากปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าจำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิด ตามมาตรา 20 พบว่ายังคงมีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว กล่าวคือหากเป็นกรณีพนักงานสอบสวนขอให้ศาลขังตัวผู้ต้องหาไว้ระหว่างที่ทำการรวบรวมพยานหลักฐานในคดีก่อนทำการสรุปความเห็นในสำนวนยื่นเรื่องให้พนักงานอัยการซึ่งตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 87 นั้นฝากขังได้สูงสุดไม่เกิน 84 วัน ซึ่งเป็นเวลานานเกือบ 3 เดือน โดยหากปรากฏว่าไม่มีความผิดและได้รับการปล่อยตัวออกมาก็ไม่เข้าตามเงื่อนไขตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะไม่ได้ถูกดำเนินคดีโดยพนักงานอัยการ และตามบทนิยาม มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ “จำเลย” หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกฟ้องต่อศาลว่าได้กระทำความผิดอาญา หมายความว่า ต้องถูกฟ้องจึงจะจ่ายค่าทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้เปรียบเทียบกับกฎหมายในต่างประเทศ ในกฎหมายค่าทดแทนในคดีอาญาของสหพันธ์สาธารณรัฐ

เยอรมนี นั้นมีรัฐบัญญัติค่าทดแทนความเสียหายที่เกิดจากมาตรการบังคับทางอาญา (Gesetz über die Entschädigung für Strafverfolgungsmaßnahmen หรือ Strafverfolgungsentschädigungsgesetz-StrEG) ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ใช้กับการดำเนินคดีอาญาเป็นการทั่วไป ซึ่งได้บัญญัติรับรองสิทธิในการร้องขอค่าทดแทนของผู้ถูกดำเนินคดีอาญาที่ถูกคุมขังก่อนศาลมีคำพิพากษาไว้ใน มาตรา 467 (2) ซึ่งกำหนดให้บุคคลดังกล่าวที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องและปล่อยตัวไป หรือเมื่อมีการยกเลิกกระบวนการพิจารณาโดยดุลพินิจของศาล และอัยการมีสิทธิเรียกร้องค่าทดแทนจากคลังของรัฐได้

ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาในการแจ้งสิทธิของผู้เสียหายในการเรียกค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 กล่าวคือเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นจึงถือได้ว่าเป็นความบกพร่องของรัฐ รัฐจึงต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการเยียวยาหรือชดเชยค่าตอบแทนให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐเนื่องด้วยสิทธิตามที่ได้บัญญัติรับรองคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 25 แต่ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้เสียหาย หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือร่างกายหรือจิตใจ เนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น โดยในเรืองการได้รับการแจ้งจากพนักงานสอบสวนตาม มาตรา 6/1 บัญญัติว่าในคดีที่มีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้เสียหายหรือทายาทซึ่งได้รับความเสียหายที่มาร้องทุกข์ดังกล่าวทราบถึงสิทธิการได้รับค่าตอบแทนตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งในทางปฏิบัตินั้น เมื่อตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้กฎหมายบัญญัติว่า “...โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น...” พนักงานสอบสวนผู้แจ้งสิทธิการได้รับค่าตอบแทนตามพระราชบัญญัตินี้ นั้นไม่สามารถทราบได้ว่าผู้เสียหายมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นหรือไม่จึงไม่ได้แจ้งสิทธิดังกล่าว ส่งผลให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานทางกระบวนการยุติธรรมไม่อาจแจ้งไปถึงสิทธิดังกล่าวให้ผู้เสียหายให้ทราบได้ตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ที่ประสงค์จะเยียวยาหรือชดเชยค่าตอบแทนให้แก่ผู้เสียหาย

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาระยะเวลาในการพิจารณาจ่ายค่าตอบแทนค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 มาตรา 22 ให้ผู้เสียหาย จำเลย หรือทายาทซึ่งได้รับความเสียหายที่มีสิทธิขอรับค่าตอบแทน ค่าทดแทนหรือค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ยื่นคำขอต่อคณะกรรมการ ณ สำนักงาน ตามแบบที่สำนักงานกำหนดภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายได้รู้ถึงการกระทำความผิด หรือวันที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้อง เพราะปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด หรือวันที่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดในคดีนั้นว่าข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด แล้วแต่กรณีนั้นพบว่าฐานความผิดและความยากง่ายในแต่ละคดีมีความยากง่ายต่างกัน แต่ทั้งนี้การเมื่อได้ยื่นคำ

ขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหายในคดีอาญาแล้วก็ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการได้รับอนุมัติค่าตอบแทนจากคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาและค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญานั้นเป็นไปในลักษณะการได้รับเยียวยาเบื้องต้นจากรัฐเท่านั้น ประกอบกับจำนวนเงินที่ได้รับก็ไม่เพียงพอต่อการรักษาพยาบาล ผู้เสียหายจึงไม่ได้รับความช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว เมื่อพิจารณาตามแนวความคิดการดำเนินคดีอาญาด้วยความรวดเร็วต่อเนื่อง และเป็นธรรม

ประเด็นปัญหาที่สื่ปัญหาการเรียกคืนค่าทดแทนจากผู้กระทำความผิดหรือการติดตามเรียกคืนจากผู้กระทำความผิดซึ่งในประเทศไทยนั้นรัฐไม่สามารถเรียกคืนค่าทดแทนที่เคยจ่ายไปแล้วได้หากปรากฏว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้รับค่าทดแทนไปแล้วนั้น ถูกดำเนินคดีอีกในภายหลังและถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด และคดีนั้นเป็นคดีที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคดีที่เป็นเหตุให้บุคคลดังกล่าวได้รับค่าทดแทนจากรัฐและในประเทศไทยก็ยังไม่มีการจัดตั้งหน่วยงานมีหน้าที่ในการติดตามเรียกคืนจากผู้กระทำความผิดกล่าวคือ เมื่อรัฐจ่ายค่าตอบแทนให้ผู้เสียหายไปแล้ว ก็จะไปเรียกเอาคืนจากผู้กระทำความผิดได้ หากสืบหาตัวผู้กระทำความผิดเจอ หรือ บางกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่ผู้กระทำความผิดไม่มีความสามารถในการจ่ายค่าตอบแทนคืนรัฐ รัฐก็จะไปหักจากรายได้ของผู้กระทำความผิดจากการที่รัฐจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหายซึ่งตรงนี้กฎหมายของประเทศไทยยังไม่มี

จากการศึกษาค้นคว้าพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเงื่อนไขการคุ้มครองผู้เสียหายหรือเหยื่อของอาชญากรรมและจำเลยในคดีอาญาซึ่งเกิดจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ผิดพลาดไม่ครอบคลุมผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรจะต้องแก้ไข คำว่า “จำเลย” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.2544

โดยแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“จำเลย” หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกฟ้องต่อศาลว่าได้กระทำความผิดอาญา และให้หมายความรวมถึงบุคคลหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกกล่าวหาหรือร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานว่าได้กระทำความผิดอาญาซึ่งได้ถูกคุมขังในระหว่างการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา”

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าการที่จะทำให้การคุ้มครองเยียวยาความเสียหายโดยรัฐสามารถใช้บังคับกับกรณีของการเป็นผู้เสียหายจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญาดำเนินการจะต้องแก้ไขหลักเกณฑ์ของคำว่าจำเลยให้ครอบคลุมไปถึงกรณีนี้ด้วย เพื่อประสิทธิภาพในการคุ้มครองผู้เสียหายและการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้อย่างแท้จริง

2. ปัญหาเกี่ยวกับการแจ้งสิทธิของผู้เสียหายในการเรียกค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการแก้ไขในมาตรา 3 ตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.2544 ตามปัญหาที่ได้มีการกล่าวมาโดยแก้ไข คำว่า “ผู้เสียหาย” ในมาตรา 3 ตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

โดยแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ดังนี้

“ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือร่างกายหรือจิตใจเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น รวมทั้งบุคคลผู้มีอำนาจจัดการแทนได้ตามกฎหมาย

3. ปัญหากำหนดระยะเวลาในการการพิจารณาจ่ายค่าตอบแทนค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย ผู้ศึกษาเห็นว่าผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการแก้ไขโดยการกำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยอาชญากรรมได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น เงินค่าปรับต่าง ๆ หรือ ภาคเอกชน ภาคธุรกิจต่างๆ ที่ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานดังกล่าว เป็นต้น โดยจัดตั้งเป็นกองทุนฉุกเฉินเพื่อเป็นการสร้างหลักประกันด้านสิทธิในการให้ความช่วยเหลือเยียวยาผู้เสียหาย อย่างรวดเร็ว หรือเหมาะสมอันจะนำไปสู่การคุ้มครองสิทธิผู้เสียหายในคดีอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และสร้างความเป็นธรรมให้กับผู้เสียหายในคดีอาญาหรือเหยื่ออาชญากรรมอย่างแท้จริงทันทีหรือเหมาะสมเพราะเหตุที่ได้รับความทุกข์ทรมาน จากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือการกระทำผิดทางอาญาที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ต่อร่างกายชีวิตบางครั้งได้รับอันตรายบาดเจ็บสาหัสส่งผลให้ต้องเสียอวัยวะสำคัญ เช่น ตาบอด เสียแขนขามือเท้า เป็นต้น

4. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียกคืนค่าทดแทนจากผู้กระทำความผิดหรือการติดตามเรียกคืนจากผู้กระทำความผิดผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรมีการบัญญัติเพื่อกำหนดให้รัฐมีอำนาจในการเรียกคืนค่าทดแทนจากผู้กระทำความผิดหรือการติดตามเรียกคืนจากผู้กระทำความผิดในค่าตอบแทนที่รัฐได้จ่ายให้แก่ผู้เสียหาย ไปได้ไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยบัญญัติไว้ในหมวด 4 ของการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ ผู้เสียหายในคดีอาญา ต่อจากมาตราสุดท้ายของหมวดนี้คือมาตรา 19/1 เป็นกรณี

มาตรา 19/2 “เมื่อคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาได้มีคำสั่งชดใช้ค่าตอบแทนให้แก่ผู้เสียหายในคดีอาญาซึ่งเป็นบุคคลผู้มีสิทธิได้รับตามเงื่อนไขแห่งพระราชบัญญัตินี้ หากสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายให้คณะกรรมการดังกล่าวมีอำนาจในการใช้สิทธิ์ไล่เบี้ยเอาจากผู้กระทำความผิดในจำนวนเท่าที่รัฐได้เสียไป

กรณีหากปรากฏว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้รับค่าทดแทนไปแล้วนั้นถูกดำเนินคดีอีกในภายหลังและถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด และคดีนั้นเป็นคดีที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคดีที่เป็นเหตุให้บุคคลดังกล่าวได้รับค่าทดแทนจากรัฐ คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาเรียกคืนค่าทดแทนที่เคยจ่ายไปแล้วได้”

และสมควรนำกองทุนฉุกเฉินที่ตั้งขึ้นเพื่อเป็นการให้ความช่วยเหลือเยียวยาผู้เสียหายจากข้อเสนอแนะข้างต้นมาช่วยเหลือในการชดเชยเยียวยาความเสียหายอันเกิดมาจากการกระทำความผิดของบุคคลอื่น ตามพระราชบัญญัติ ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.

2544

เอกสารอ้างอิง

ชนัญญา กิจทวี. “การชดเชยความเสียหายของผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรมในคดีอาญาโดยรัฐ.”

(วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2546)

ดาร์รัตน์ อัครศรี. “ผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ. 2558.”

(วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2561)

ณรงค์ ใจหาญ และคณะ. รายงานการศึกษาระบบสมบูรณโครงการศึกษาแนวทางการจ่ายค่าทดแทน

และค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาโดยรัฐอันเกิดจากความผิดพลาดในกระบวนการยุติธรรม ตาม

พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา : กรณีศึกษา

องค์กรศาลเป็นผู้พิจารณาสั่งจ่ายค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร:

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ, 2554.